

olyan egyszerű, gondolta, mennyi figyelem, mennyi pontosság kell hozzá és jó műszaki érzék. Elhatározta, hogy rövidesen segédvájár lesz belőle.

Délután összetalálkozott Vészi Katóval. A lány szemelláthatóan csodálkozott, de csodálkozását egy szóval sem említette.

— Rég nem beszélgettünk... — mondta azután leplezetlen örömmel.

— Most mindjárt kipótolhatjuk — kapott rajta Jani.

— Most nem lehet. Mennem kell.

— Hát akkor holnap, műszak után. Jó lesz?

— Jó lesz — mondta a lány és elváltak.

Másnap Jani megtudta, mi az, amikor nyomás alatt van a front. Azon tanakodtak, mit lehetne tenni a talaj nedvessége ellen?

— Most semmit — jelentette ki Réti, a csapatvezető. — Majd műszak után beszélgethetünk róla. Nekem volna is egy elképzelésem...

Janit annyira izgatta a nedves talaj problémája, hogy türelmetlenül várta a műszak végét. A csapat tagjai fejüket összedugva izgatottan figyelték Réti lassú beszédű, akadozó magyarázatát.

— Mer mik is a nedves talaj főtulajdonságai? — mondotta Réti, majd elmosolyodott, és így folytatta: — A nedves talaj olyan, mint a fiatal lány...

Itt Jani fölszisszent. Eszébe jutott, amit tegnap megbeszélt Katinával. — Most mit gondol majd rólam? És hogyan találkozom vele?

De Réti visszanyomta a helyére.

— Nyugodj meg öcsém. Hiszen amig élsz, most már mindennap láthatod. És hogy mit gondolsz rólad? A fiatal lány, az olyan, mint a nedves talaj... — Azzal megint visszatért az előbbi témához, Jani pedig megnyugodva visszaült, és feszült figyelemmel hallgatta, hogy egyetlen szót se veszítsen el az öreg vájár tapasztalataiból.

Reményi Béla

DÉR ENDRE

Toborzó

Hahó!

Rajta!

Villan a balta,

röppen a bárd!

Harmatos arcom:

verejtékmarta...

— Nem árt!

Rajta serényen!

Hajnali fényen

úgy agyalom

én a fenyőt,

mint a malom!...

Jár a gyalum,
Kibontva már   sikoltva jár!
  a deszka szála,
sziszegve száll a
  lengé forgács,
a deszka tekerese...   — Rajta szekerce! ...

— Látod a zengő
  lombot a kékben?
Odáig lendül
  új tetőnk éppen!
Húzzuk az újat,
  bontjuk a régit, —
mi emeljük a
  Tervet az égig! ...

Végtelen égen
  int a határ:
Ontja ruhánk
  az új-Ruhagyár!
Tiszta lakásból
  fodroz az ének,
hadat üzen
  a tébécének!
Szolgabíráshoz
  már nem aláz,
szavunktól cseng
  az Irodaház:
Mint ifjú apa
  első fiát, —
becézi szemmel
  a Sicz-brigád! ...

— Közénk hát!
  S rajta!
Ifjú kezében
  zengjen a balta!
Gyalud sikoltson,
  csapjon a bárd!
Harmatoz arcod? ...
  Verejtékmarta?

Hajnali fényen
  csak rajta serényen!

— Nem árt!